

Hall 195 h. 1(1-22)

National Library of Scotland

B000274327

THE FLIGHT OF TIME:

OR

LUATHAS UINE.

Is gnàth leinn o' ar 'n òige, bhi toirt fainear toiseach gach bliadhna—bhi coimhead mar fhèill, an cèud la' do gach bliadhna—bhi guidhe soirbheachaidh do chàch a chèile, agus an dèigh sin leigeadh leis an ùine ruith, gun chùram, gus an d'theid bliadhna eile seachad, agus an d'thig an cèud la' do'n ath bhliadhna, a chur-na'r cuimhne gu bheil an ùine a ruith—ar beatha dol seachad—agus bàs agus siorruidheachd a tarruing am fagus.

Tha na laithean fèille so dhuinne mar a tha clacha-mìle do fhear turuis, a'g innscadh an astair a thia e dol, ach leis an eadar-dhealach a so, nach innis iad dhuinn an t-astar a tha romhainn, mu'n ruig sinn crìoch ar turuis.

Le amharc air an t-sluagh, air na laithibh fèille so, shaoladh neach gu bheil “ luathas na h-ùine ” na aobhar gàirdcachais doibh, gu bheil an fhèill agus an gàirdeachas a chithear nan dearbhadh air gu bheil làn dòchas aca air staid is fearr anns an t-saoghal ri teachd—gu bheil iad gu taingeal, a coimhead fèill, le gàirdeachas, airson gu bheil luathas na h-ùine gan toirt ni's faigse don staid shona sin.

Ach ciod mar a tha chùis maille riu?—'S gann a gheabhar aon ann a' mìle, aig am bheil dochas ccart, 'nuair nach bi ùine ann da thaobh-san ni's mò, gu'm bi chùis ni's fearr maille ris. Tha dòchas, agus tògra, agus sonas, na cuid as mò don chinneadh-daona, air an suidheachadh air nithe na beatha so,—agus ged a tha e air innseadh dhoibh gu bheil toil-inntinna pheacaidh, neo-fhreagarrach do bheatha no diadhachd, agus do dhòchas an t-soisgeul—gidheadh *ruithidh iad an cunnart*—gabhadh iad air an aghaidh gu h-ann-dàna, air an t-slighe leathain.

Agus am bheil e iomchuidh gum biodh luthas na h-ùine

air a chomharrachadh le mi-riaghailt, agus le daoraich? Am bheil e iomchuidh gun dcanadh creutoirean neo-bhàs-mhor, a tha greasad chum siorruidheachd, smuaintean diadhaidh fhuadachadh air falbh, le fearas-chuideachd, agus le cuaich na pòiteireachd? Am bheil e iomchuidh gun dcanadh creutoirean a tha faotuinn a liuthad trocair o'n Chruith-fhear, na beannachdan sin a ghnathachadh chum eas-urraim thoirt da Ajnm?

“ Bha iad, anns na laithibh roimh an tuil, ag itheadh agus ag òl, a' pòsadh agus a' toirt am pòsadh,” “ agus an d' thanaig an tuil, agus an do sguab i air falbh iad uile” — agus air an àm a ta lathair, tha daoine ag itheadh, agus ag òl, agus ri gairdeachas, 'nuair a tha an bàs a gearradh sìos chèudan mu'n cuairt doibh—tha an ceud la' do gach bliadhna a tha dol seachad a leigeadh ris doibh gu bheil àiteachan falamh, sa chuideachd, a measg an càirdean; gu bheil cuid, da'n dìlsean, a bha leo aig an fhèill, air a chèud la' do'n bhliadhna chaidh seachad, a nis ann an siorruidheachd—tha so a labhairt le canmhuin dhrùightich, agus ag radh, “ bithibh-sa uime sin deas mar an ceudna !”

A leughadoir, an do smuaintich thu riabh gu dùrachdach air do chrìch dheireannaich? An do smuaintich thu riabh gu dùrachdach, mun d' theid moran bhliadh-nachan seachad, gun d' thig la' bliadhna ùir, 'nuair a choinnicheas do chàirdean le cheile gu fèill, agus a ghuidhe soirbheachaidh da cheile, *gum bi t-aite-sa falamh* — cha'n aithnich an t-àite a' b'abhaist duit a thaithich thu nis mò, agus cha'n fhaic na càirdean leis am b'abhaist duit a bhi ri gairdeachas thu gu bràth tuille!

An do bheachdaich thu riamh ann a t-inntinn ort fein sìnte air leaba na h-easlainte—do bhuill, a tha nis gu làidir fuasgailte, air call an clì—do chorp, a tha fallain air caith-eadh as—dreach do ghnuis air scargadh, agus aogas a bhais air t-aodan:—do shuilean air fàilneachadh, agus thu call do fh'radhairc, do bhilean air atharrachadh dáth—do ghuth briste agus do chuisle air stad—do chairdean gu dèurach a labhairt gu h-ìosal—an t-iomlan a cuir an cèill gu bheil an uair air teachd anns an èigin duit bàs fhaotainn! Gach nì sàmhach, agus tosdach, duaichneachd a bhàis mar cuairt ort—cha bhi féath gaire—cha bhi aoibh air aghaidh—cha bhi fuaim gairdeachais, na aidhear *an sin*—cha chluin-ea anail. ach gach cluas ag eisdeachd gu furachar, a feitli-

eamh gus an cluinn iad an osna mu dheireadh—gach suil a dearcadh air do chorp caidhte, agus fiuthair aca, gach mionaid gum fàg an t-anam an tigh creadha! An do smuaintich thu riabh air an iolaich chràitich, agus a ghàir bhroin, a bhios a measg nan cairdean as dìsle, 'nuair a bhios cáth a bhàis seachad, agus a theid an t-anam gu caithir-ablreitheanais, a dh'faotuinn a dhuais o' Dhia! Agus leis na nithe sin ann a t-aire, an urrainn thu gu neo-churamach, gairdeachas a dheanadh ann an luathas na h-ùine?

Bha thu gu minic ag iomchar corp neach eile chum na h-uaighe. Bha thu a measg an luchd-bròin, theagamh gum bu tu fein neach a bu mhò bròn sa chuid eachd—gu'n deachaidh an t-ùllachadh a bha air a dheanadh, chum caraid dìleas duit a chur sa'n uaidh, mar sgian roi' d' chridhe—phill thu dh'achaidh o'n adhlacadh, lan do thùirse agus do mhulad—ach an do smuaintich thu riabh gu'm bi do chàirdean fèin, an ùine ghoirid, a pilltinn dh'achaidh gu brònach, an dèigh dhoibh do chorp-sa chàradh anns an uaigh, an tigh a tha air orduchadh do gach beo. An do smuaintich thu riabh gu dùrachdach, gu'm bi an t-scirbheis mhuladach a bha thu fèin agus iadsan a deanadh do dhuslach neach eile, mun ruith ach beagan do bhliadhnaibh, air a deanadh dhuit fèin?—Agus leis na nithe sin agad san amharc, an urrainn thu gu neo-mhothachail bhi suilbhearra air son luathas na h-ùine?

“An uair a thig bèagan do bhliadhnaibh,” ars' aon o shean “an sin san t-slighe air nach pill mi siubhlaidh mi.” Tha gach bliadhna tha dol seachad, ag radh nam briathra ceudna, “cha phill mi.” Tha bhliadhna chaidh a nis seachad ag radh, “cha phill mi am feasd.” Air an aobhar sin tha thu bliadhna ni's faigse do'n bhàs agus do shiorruidheachd! A leughadoir, tha bhliadhna mu dheireadh—a' mìos mu dheireadh—an la' mu dheireadh—agus an uair mu dheireadh, dhuit-sa air aghaidh na talmhainn, do bhri air son lùathas na h-ùine, dlù do lainh.

Tha crìoch na bliadhna chaidh seachad, mar gum b'fheadh, a feoruich dhìot 'nan ceisdean a leanas,—*Ciod e bha thu deanadh? Ciod a bhuanachd, na ciod an call-dach a thainig ort, air a bhliadhna chaidh seachad? agus ciod a tha romhad a dheanamh, anns an am a ta ri teachd?*

Is e 'n fhreagairt a dh' fhaodadh mòran thoirt do'n chèud cheisd—“bha sinn ag itheadh, agus ag òl, agus ri

sùgradh—a gabhail toil-inntinn, agus a deanadh ar beatha cho taitneach agus as comasach”—their dream eile—“bha sin gu dicheallach a cruinneachadh stòrais fa chomhair seann aòis.” Their dream eile; “bha sinn gu moch agus gu h-anamoch, a cosnadh ar n’ arain, a fhreasdal do’r fèum laitheal, chum air beatha chumail suas.” Feumaidh dream eile aideachadh, gur e gleadhadh as mò rinn iad, a bhi gan sgeadachadh fein le rìmhheadh, an suil ri meas o chnuimhibh eile mar a ta iad fein—agus their dream eile “gur fòghlum a bha iad a leantuinn”—agus aidichidh iad uile gur sonas air an robh iad an tòir.

Am bheil aòn diu sin, a leughadoir, na freagairt iomchuidh do cheisd cho cud’thromach? An iad na nithe ud a tha thusa ag iarraidh, an sùil ri sonas? An dean aòn diu, nan dean iad *ùile*, comhfhurtachd, na sòlas a thoirt duit air leaba do bhàis? Am bheil thu faicinn aobhar as mò air son do bhith, na itheadh, agus òl, agus cadal, agus bàsachadh? Am bheil ana-mianna na feola iomchuidh air son creutoir aig am bheil anam rèusonta? Na bheil e iomchuidh gum biodh creutoir a tha air ord-uchadh air son siorruidheachd, a saothrachadh moch agus anamoch, a cruinneachadh saibhreis; nithe, an àite sonais a thoirt seachad, a bheir cùram agus iomaguin doibh-san uile a ta gan sealbhachadh? An dean a bhi gu dicheallach ri saothair air son do lèin do leithsgeul a ghabhail ann a bhi deanadh dearmaid air cuibh-rionn is fcarr, agus a mhaircas am feasd? An urrainn duit smuainteachadh, car mionaid, gun deanadh an t-Uile chumhachdach creutoir a chruthachadh le anam rèusonta chum a laithean a chaitheamh air an talamh a sgeadachadh a chuirp, ’nuair a tha an t-anam a dheasbhuidh an truscain sin, a ni taitneach e an lath-air a bhreitheamh? Ni mò is ann chum a bhi leantuinn fòghluim, agus leasachadh buaidhean na h-inutinn ambhain, a fhuair thu do bhith; cha ’n urrainn reuson amharc ni’s faide na crìochan na beatha so, ach tha fhios againn ’o fhocal De, gu’n d’theid ùine seachad gu h-aithghear, agus gum bi i air a leantuinn le siorruidheachd; air an aobhar sin, tha c soilleir, nach ’eil ni air bith eile a bu choir a bhi againn anns an amharc, an coimeas ri slàinte an anama, anns an t-siorruidheachd.

Eisd, a leughadoir, ciod a tha focal De ag radh mu na

nithibh o'm bheil mòran ag iarraidh sonais—"Dean gaird-eachas, a dhuin' òig a' t' òige, agus deanadh do chridhe subhach thu ann an laithibh t-òige, agus siubhal ann an slighe do chridhe, agus ann an sealladh do shùl; ach biodh fhios agad air an son so uile gu'n toir Dia chum breitheanais thu."—"An cuir thu do shùilean air an nì nach 'eil ann? oir gu cinnteach nì saibhreas sgiathan dha fein, mar iolaire a dh' itealaicheas chum nan neamh." "Cha bhi tairbhe ann an saibhreas ann an la na fèirge."—"Is diomhain dhuibhse bhì'g eirigh gu moch, a bhi suidhe gu h-annoch, ag itheadh arain a' bhròin; 'nuair a bheir esan codal d'a sheircin."—"Is fear beagan le h-eagal an Tighearna, na ionmhas mòr, agus buaireas leis."—"Uime sin na iarraibh-sa ciod a dh'itheas sibh, na ciod a dh'olas sibh; oir a ta fhios aig bhur n-Athair-sa gu bheil fèum agaibh air na nithibh sin. Ach iarraibh-sa rioghachd Dhe, agus cuirear na nithe so uile ribh."—"Ach cia as a gheabhar gliocas? agus c'ait am bheil ionad na tuigse? Tuigidh Dia a slighe, agus is aithne dha a h-àite: Agus thubhairt e ris an duine, Feuch, eagal an Tighearn, is e sin gliocas; agus an t-olc a thrèigsinn, tuigse."

Ciod a bhuannachd a rinn thu rè na bliadhna chaidh seachad?—Ann a bhi leantuinn toilinntinn an t-saoghail, bhuannaichd thu tuille eolais air olc,—is daor a choisinn thu do bhuannachd; choisinn thu i air costas t-anama! agus ann am fìrinn, tha do bhuannachd na call mòr dhuit!

Theagamh gun do bhuannaich thu saibhreas saoghail; ach ciod a chosd e dhuit?—Air dhuit a bhi gu oidhearpach a tional storais, rinn thu dearmad air an t-saibhreas fhìor—cha robh suim agad do'n "neamhnuid ro-luachmhoir"—thug thu thu fein a suas co-mhor do'n t-saoghal, agus nach 'eil, a nis, cridhe na iarrtas agad, an deigh an ionmhais neamhaidh sin, a ta ro-luachmhor os ceann nan uile nithe. B'fhearr dhuit gun robh do stòras air a thilgeadh ann an doimhne na fairge, na 'n calldach agus an t-olc so tharruing ort fèin!

Theagamh gun do thèagair thu tuille foghlum—gu bheil do thuigse air a meudachadh—agus t-eolas air a chur am farsuingeachd,—ro mhaith. Ach ma chaith thu an ùine ris an fhoghlum sin, a bu choir a bhi air a caitheadh ag iarraidh eolas air do chridhe fèin—eolas air t'fhèum spioradail—eolas air Dia—agus eolas air Crìosd—tha do

bhuannachd na calldach eagallach! Eisd ri briathraibh an Abstoil—"Seadh gun amharus, agus tha mi a' meas nan uile nithe 'nan call, air son ro-oirdheircis eolais Iosa Crìosd mo Thighearna." Agus a ris—"ged thuiginn na h-uile runa-diomhair, agus gach uile eolas, agus mi gun ghràdh agam"—gràdh do Dhia, gràdh do Chrìosd, agus gràdh do dhuine—"cha'n'eil anam ach neo-ni."

Ciod a chaill thu air a bhliadhna chaidh seachad? Tha e air aithris mu Thitus, iompaire araidh, 'nuair a rachadh latha seachad air nach do rinn e nì math sam bith, gun abradh e, "Chaill mi latha." Cia lìonmhor iad, air dhoibh beachdachadh air a bhliadhna chaidh seachad, a d'fhaodas a radh, "Chaill mi bliadhna—chaith mi'n ùine a sireadh aighear, storas, agus gliocas, an t-saoghail-so, ach cha do smuaintich mi, car aon mhionaid, air sìorruidheachd, no air slainte m' anama!" An ann do'n t-saoghal, a tha thu caitheadh do bheatha? Am bheil dochas fìrinneach agad ri cuibhrionn as fearr anns an t-saoghal ri teachd? Mar eil, cuimhnich gun do chaill thu moran do'd chuibhrionn—tha gach bliadhna tha dol seachad ga dcanadh ni's lugha. Tha ùine, mar ghaduiche, ga goid air falbh. O gabh impidh, gu roghainn a dheanadh do'n "oighreachd a tha neo-thruaillidh, agus neo-shalaich, agus nach searg as."

A lèughadoir gun chùram! nach iomadh cothrom luachmhor air foghlum fhaotainn a leig thu seachad! nach iomadh sochar air 'n do rinn thu dìmeas! nach iomadh rabhadh a chuir thu an suaraicheas! Tha thu greasad chum saoghal eile—tha gach bliadhna gad thoirt ni's faigse do 'd'dhachaidh shìorruidh. Air an aobhar sin tha thu a' d' fhear turuis air an t-slighe tha treorachadh gu h-ifrinn! O stad, agus thoir fainear ciod a tha thu call le t-amaideachd. Tha thu call sonais agus sìth san am a ta lathair—tha thu call co'chomunn maille ri Dia, ni dheanadh do lìonadh le h-aoibhneas do' labhairt—tha thu reic do choir air sonas sìorruidh, air son neo-ni—tha thu sgrios t-anama gu bràth—agus ciod a bhuannachd a ni suas air son call cho mòr?

Theagamh gum fèud neach cigin, an leabhar beag so leughadh, aig an robh tlachd anns an diadhachd toiseach na bliadhna, ach a nis a chaill a bhlas air na nithe sin; ciod mar a thachair so, cha 'n urrainn thu innseadh, ach tha thu faireachadh tomhas do neo-chùram ann a t-inn-

tinn do thaobh do dhleasnais—chaill thu a' mothachadh a bha agad, aon uair, air olc a pheacaidh—cha 'n'eil a nis uir ead eagail ort peacachadh agus a bha ort roimhe so—chriothnaicheadh tu'n sin, roimh na nithe as urrainn thu nis a gh'radh, agus a dheanadh gun agartas cogais, na nàire. Ma's e so do chor, tha do staid eagalach—chaill thu beatla na diadhachd—agus tha do choguis air a cruadhachadh. O thig chum a chroinn-cheusaidh agus amhairc airsan a rinn thu lot. Agus gun doirteadh Dia ort spiorad nan gràs agus nan athchuingean; agus gun d'thigeadh tu gu Criosd chum agus da thridsan gum faidheadh tu aithreachas, agus maitheanas ann a t-uile aingidheachd!

Theagamh gum fèud neach èigin amharc anns an leabhar so, a tha, trid atharrachadh àite, agus o chaochla staid, dealuichte 'o na nithe a bha ga' chumail 'o iomadh olc. Theagamh gun do dh'fhag thu tigh do phàrantan, no gu'n do chaill thu caraid a bha ri faire thairis ort. Theagamh gun do sguir thu dholadh'eisdeachd an t-soisgeul—gun do thrèig thu sluagh an Tighearn,—agus gu bheil thu nis a' d' chombanach do na h-aingidh. A chrètoir thruaigh! Tha do staid muldach—duisgidh do chleachduin cràdh ann an cridhe gach naomh a tha gad fhaicinn. Ach cha 'n'eil e *fathast* tuille is anamoch gu pilltinn ris an Tighearna. “ Pill ris an Tighearn do Dhia, oir thuit thu le t-aingidheachd. Thugaibh lèibh briathran agus pillibh ris an Tighearn; abraibh ris, Thoir air falbh ar n-uile chionta, agus gabh ruinn gu grasmhor; mar sin bheir sinn seachad laoigh ar bilean.”

Ciod a tha mhiann ort a dheanadh san am ri teachd? A' bheil thu cuir romhad gluasad mar a tha thu a deanadh? An leig thu leis an t-saoghal do chridhe a ghleadhadh, 'nuair a tha thu air do ghiulan, gu luath, air sgiathaibh uine chum siorruidheachd? An iad na nithe sonruichte tha thu fathast ag iarraidh, ciod a dh'itheas tu, agus ciod a dh'olus tu, agus ciod a thoilicheas an fheoil duit, ciod na 's urrainn thu fhaotuinn do “ ana-mhiann na feola, do ana-mhiann na sul, agus do uabhar na beatha?” Ma's iad, tha do staid truagh: Na bi air do mhealladh, tha do shonas, no do thruaighe gu siorruidh, an earbsa ris co aca chuireas tu a nis do'n fheoil, no do'n spiorad. Mo chuireas tu do'n fheoil, buainidh tu truailidheachd—ma chuireas tu do'n spiorad, buainidh tu a' bhèatha shùth-

ainn. Ma tha thu cur romhad buanachadh ann a bhi cuir do'n fheoil, tha thu diultadh comhairle Dhe an aghaidh t-anama fèin; agus tha thu an cunnart Dia bhrosnachadh gu bhi ag radh, le ccart dhioghaltas, "Tha e air a dhluth-cheangal ri iodholaibh, leig leis!" Gum a fearr leat, mar neach aig am bheil slainte t-anama an cunnart, rioghachd Dhe, agus fhìreantachd-san iarraidh air tus—tèicheadh chum Chrìosd neach as e didean a chiontaich—an àirc a tha chum peacaich a theàrnadh 'o stoirm na fèirge, a tha 'n crochadh os an ceann.

Nach 'eil lùathas uine ag iarraidh ort deadh fhèum a dhcanadh do'n àm a ta làthair? "Agus a nis c'ar son a ta thu a deanadh moille?" "Uime sin a ta e ag radh, Mosgail thusa a tha a' d' chodal, agus eirich o na marbh-aibh, agus bheir Crìosd solus duit." Am feadh sa tha thu cur dàil su chuis, nach feud teachdaire a bhàis grèim a dheanadh ort, agus do tharruing chum breitheanais? Cionnas, an sin, as urrainn thu seasamh an lathair an Tì air am bheil thu a nis a deanadh tàrcuis? Ciod c a bhios na thearmunn duit? An dean na sleibhtean agus na creagan tuiteam ort, agus t-fholach 'o ghnùis an ti a bhios na shuidhe air an rìgh-chaitir, agus 'o fheirg an Uain, neach a tha thu 'n tras a fògradh 'o d' smaointaibh? Cha dean. O! ma ta "Feuch Uan De, a ta toirt air falbh peacaidh an t-saoghail!" "Neach a ghuilain ar peacanna e fèin 'na chorp fèin air a' chrann, chum air dhuinn bhi marbh do'n pheacadh, gu'm bitheamaid beo do fhìreantachd: neach le a bhuillibh-san a tha sibh air bhur tearnadh."

Tha t-ùine ruith gu luath—tha latha nan gras a sìr dhol seachad—car son a bhitheadh tu cur dàil ann an teachd chum an t-Slanuighcar. Bi glic an diugh, oir theagamh mu'n d'thig an là màireach gu'n luidh a ghrian chum oidhche shiorruidh dhuitse, agus nach eiridh i ort ni's mò. "Feuch, a nis an t-am taitneach; feuch a nis la na slainte." "Uime sin, mar a ta an Spiorad naomh ag ràdh, An diugh, ma chluinneas sibh a ghuth, na cruaidh ichibh bhur cridhe."

GLASGOW:

Printed by J. Niven & Son, Glassford Street,

For the GLASGOW RELIGIOUS TRACT SOCIETY, and Sold at their
 Depositories, 158, Trongate, and 48, Glassford Street.

And in Edinburgh, at the Religious Tract Society's Depository,
 6, East Register Street.

